

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 26, 2015

Nummer 26, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:3655](#) 21-05-2015

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:1915](#) 19-05-2015

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:2413](#) 01-04-2015

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2015:4340](#) 18-06-2015

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2015:2678](#) 06-02-2015

RECHTSPRAAK

Geschillenregeling uitvoering ondertoezichtstelling (artikel 1:262b BW). Het verzoek tot beslechting van geschillen over de uitvoering van de ots wordt afgewezen, omdat verzoekers (de ouders) en hun advocaten geen enkele poging hebben gedaan om eerst te proberen het geschil in der minne te beslechten. De kinderrechter ziet de geschillenregeling als een vangnet voor geschillen die niet op andere wijze kunnen worden beslecht, bijvoorbeeld door middel van onderling overleg of een andere daartoe aangewezen procedure. In dit geval is het geschil rauwelijks aan de kinderrechter voorgelegd. De kinderrechter is van oordeel dat het verzoek voortijdig is gedaan en wijst het af.

De minderjarige is bij beschikking van 4 juni 2015 onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst bij pleegouders. De ouders van de minderjarige wenden zich thans reeds tot de kinderrechter met een beroep op de geschillenregeling (artikel 1:262b BW). De ouders zijn het niet eens met de wijze waarop de gecertificeerde instelling uitvoering geeft aan de ondertoezichtstelling.

De kinderrechter overweegt als volgt. Geschillen die de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreffen, uitgezonderd gedragingen zoals bedoeld in artikel 4.2.1. Jeugdwet, kunnen aan de kinderrechter worden voorgelegd. Deze geschillenregeling is bedoeld als vangnet voor geschillen die niet op andere wijze kunnen worden beslecht. Partijen dienen derhalve eerst zelf inspanningen te verrichten om tot een vergelijk te komen, alvorens naar de kinderrechter te stappen. Niet gebleken is dat de ouders – al dan niet via hun advocaten – eerst contact hebben gezocht met de gecertificeerde instelling om hun bezwaren omtrent de uitvoering van de ondertoezichtstelling bespreekbaar te maken. De kinderrechter merkt in dat kader op dat bij een beroep op artikel 1:262b BW sprake is van verplichte procesvertegenwoordiging. Daarmee heeft de wetgever willen voorkomen dat niet ieder klein geschil aan de kinderrechter wordt voorgelegd. Van een advocaat mag worden verwacht dat hij in een dergelijke situatie een redelijke en aantoonbare inspanning verricht om het geschil in

eerste plaats in der minne te beslechten. Beide advocaten hebben ter zitting verklaard dat zij namens hun cliënten, alvorens naar de kinderrechter te stappen, geen enkele bemiddelingspoging hebben gedaan om tot een oplossing te komen voor de gestelde geschillen. Het vorenstaande brengt de kinderrechter tot het oordeel dat het verzoek van de ouders voortijdig is gedaan. De kinderrechter wijst het verzoek derhalve af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2015:4340

Zaaknummer: C/10/476810 / JE RK 15-1391

Wetsartikelen: 1:262b BW

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Wanneer is de WSNP voor de bepaling van de draagkracht geëindigd? De vrouw stelt in hoger beroep dat er weliswaar formeel nog geen einde is gekomen aan de WSNP, omdat de slotuitdelingslijst nog niet is vastgesteld (artikel 356 lid 2 Fw), maar dat na de uitspraak van de rechtbank waarbij de schone lei aan de man en zijn nieuwe partner is geweigerd (16 december 2013), de man weer kan beschikken over zijn inkomen en hem dus draagkracht kan worden toegerekend. De man stelt dat de WSNP nog voortduurt en laatstelijk nog weer is verlengd tot 1 januari 2016. Het hof is van oordeel dat de WSNP ten aanzien van de man en zijn nieuwe partner in materiële zin uitsluitend van toepassing is zolang de verplichtingen uit de WSNP voortvloeiend voor de man gelden. Na 16 december 2013 was dat niet meer het geval. De inkomsten die de man na die datum is gaan ontvangen vallen niet meer in de boedel van de WSNP. Wijziging van omstandigheden; bepaling van kinderalimentatie.

De rechtbank heeft bij beschikking van 3 september 2014 het verzoek van de vrouw tot vaststelling van kinderalimentatie met ingang van 9 december 2013, afgewezen. De vrouw is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. Zij voert aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat vanaf 9 december 2013 ook materieel nog sprake is van een toepassing van de WSNP ten aanzien van de man. Hoewel formeel nog geen einde is gekomen aan de WSNP, kan de man vanaf 9 december 2013 weer vrij over zijn inkomen beschikken. De man betwist dat onderscheid moet worden gemaakt tussen het formeel en materieel eindigen van de WSNP en voert aan dat uit de brieven van zijn bewindvoerder blijkt dat de WSNP (materieel) nog voortduurt en laatstelijk is verlengd tot 1 januari 2016.

Het hof overweegt dat artikel 356 lid 2 van de Faillissementswet (Fw) bepaalt dat de toepassing van de WSNP van rechtswege is beëindigd zodra de slotuitdelingslijst verbindend is geworden en dat is thans nog niet het geval. Naar het oordeel van het hof is echter vooral

van belang het antwoord op de vraag of de inkomsten die de man is gaan ontvangen na 16 december 2013, de datum van de uitspraak van de rechtbank waarbij de schone lei voor de man en zijn partner is geweigerd, in de boedel van de WSNP vallen. De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 24 februari 2012 (ECLI:NL:HR:2012:BVo890) onder meer overwogen dat artikel 295 lid 1 Fw bepaalt dat de boedel van de WSNP de goederen van de schuldenaar omvat ten tijde van de uitspraak tot toepassing van de WSNP alsmede de goederen die hij tijdens de toepassing van de WSNP verkrijgt. De termijn van de WSNP is aan strikte voorschriften gebonden, hetgeen strookt met het grote belang dat de wetgever eraan gehecht heeft dat de WSNP niet langer duurt dan drie jaar. Daaraan zou wezenlijk afbreuk worden gedaan als toepassing van het wettelijk stelsel met betrekking tot de beëindiging van de WSNP een verlenging van de termijn zou kunnen bewerkstelligen. Volgens de Hoge Raad is er voldoende grond om aan te nemen dat voor de toepassing van de afdeling waarin de gevolgen van de toepassing van de WSNP zijn geregeld, de WSNP eindigt door het aflopen van de termijn die voor de betrokken WSNP geldt. De Hoge Raad kent aan de beëindiging van de WSNP als bedoeld in artikel 356 lid 1 Fw de betekenis toe dat zij het einde van de afwikkeling van de WSNP markeert.

Op grond van hetgeen de Hoge Raad heeft overwogen, is het hof van oordeel dat de WSNP ten aanzien van de man en zijn partner in materiële zin uitsluitend van toepassing is zolang de verplichtingen uit de WSNP voortvloeiend voor hen gelden. Na 16 december 2013 was dat niet langer het geval. De inkomsten die de man is gaan ontvangen na 16 december 2013 vallen niet meer in de boedel van de WSNP. Deze zienswijze vindt ook steun in het arrest van de Hoge Raad van 10 oktober 2014 (ECLI:NL:HR:2014:2934) waarin de Hoge Raad concludeert dat indien een beslissing tot verlenging van de termijn van de WSNP wordt genomen na het moment waarop de termijn van artikel 349a lid 1 Fw afloopt, de verplichtingen die voor de schuldenaar voortvloeien uit de toepassing van de WSNP niet gelden in de periode die is gelegen tussen het moment waarop de termijn van artikel 349a lid 1 Fw afloopt en het moment waarop onherroepelijk is beslist omtrent de verlenging van de termijn van de WSNP. Het hof is daarom van oordeel dat vanaf 16 december 2013 geen sprake meer is van een WSNP-situatie op grond waarvan moet worden aangenomen dat de man geen draagkracht meer heeft voor kinderalimentatie. De inkomsten die de man ontvangt moeten sedertdien weer in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van zijn draagkracht voor kinderalimentatie. Op grond hiervan is het hof van oordeel dat zich een relevante wijziging van omstandigheden heeft voorgedaan in de zin van artikel 1:401 lid 1 BW die een hernieuwde beoordeling van de behoefte en de draagkracht rechtvaardigt. Nu de man een bijstandsuitkering geniet bepaalt het hof de door de man te betalen kinderalimentatie op een minimumbijdrage van € 25 per maand.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-04-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:2413

Zaaknummer: 200.160.458

RECHTSPRAAK

Limitering partneralimentatie tot vijf jaar. Kinderloos gebleven huwelijk dat net iets langer dan vijf jaar heeft geduurd. Het hof overweegt dat in het algemeen de vaststelling van de onderhoudsverplichting voor een bepaalde termijn redelijk is indien met voldoende zekerheid en op goede gronden mag worden verwacht dat de onderhoudsgerechtigde na afloop van de voor de alimentatie bepaalde termijn op voor hem of haar passende wijze in het eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien. In dit geval mag dat na vijf jaar van de vrouw worden verwacht. Het is daarom, mede gelet op de beperkte duur van het kinderloos gebleven huwelijk van net iets meer dan vijf jaren, redelijk te limiteren tot vijf jaar.

De rechtbank heeft in haar overwegingen in de bestreden beschikking aanleiding gezien om de duur van de alimentatieverplichting te beperken tot vijf jaar na de dag van ontbinding van het huwelijk. De man heeft in zijn beroepschrift gesteld dat limitering van de duur van de partneralimentatie tot drie jaar na juli 2012, zoals hij in eerste aanleg heeft verzocht, meer recht doet aan ieders positie vanwege de beperkte duur van het huwelijk, de verbreking van de samenleving in juli 2012 en de mogelijkheden die de vrouw heeft om in eigen levensonderhoud te voorzien, mede nu de vrouw volgens de man geen economisch dan wel maatschappelijk nadeel heeft ondervonden vanwege het huwelijk.

De vrouw heeft in incidenteel appel gesteld dat de rechtbank ten onrechte de duur van de alimentatieverplichting heeft gelimiteerd. Toepassing van artikel 1:157 lid 6 BW is volgens de vrouw niet aan de orde nu het huwelijk van partijen langer dan vijf jaar heeft geduurd en partijen overigens ook vóór het huwelijk al een relatie hadden. De relatie tussen partijen heeft geduurd van 2001 tot juli 2012, zijnde elf jaar, waarvan partijen meer dan tien jaar hebben samengewoond.

Het hof overweegt het volgende. Gelet op de duur van het huwelijk van partijen is de afwijkende termijn bedoeld in artikel 1:157 lid 6 BW niet van toepassing.

Artikel 1:157 lid 3 BW geeft de rechter de bevoegdheid om op verzoek van een van de echtgenoten de alimentatieverplichting en/of de duur ervan te limiteren. In het algemeen is vaststelling van de onderhoudsverplichting voor een bepaalde termijn redelijk indien met voldoende zekerheid en op goede gronden mag worden verwacht dat de onderhoudsgerechtigde na afloop van de voor de alimentatie bepaalde termijn op voor hem of haar passende wijze in het eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien. Het hof kan zich in dit verband vinden in de overwegingen van de rechtbank in de bestreden beschikking die erop neerkomen dat de vrouw naar verwachting binnen een termijn van vijf jaar te rekenen vanaf 15 oktober 2014 in eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien en het daarom, mede gelet op de beperkte duur van het huwelijk, net iets meer dan vijf jaar, en de omstandigheid dat uit het huwelijk geen kinderen zijn geboren, redelijk is de alimentatieverplichting te limiteren tot een duur van vijf jaar.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-05-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:3655

Zaaknummer: 200.157.164-01

RECHTSPRAAK

Ontvankelijkheid bijzondere curator in hoger beroep. Bijzondere curator voor minderjarige komt in hoger beroep van beschikking rechtbank tot in stand laten gezamenlijk ouderlijk gezag. Die beschikking is gegeven op een informeel verzoek van de minderjarige ex artikel 1:251a BW. Bijzondere curator verzoekt de vrouw te belasten met het eenhoofdig gezag. Hof acht bijzondere curator ontvankelijk. De bijzondere curator vertegenwoordigt de minderjarige in en buiten rechte. De minderjarige heeft hiermee via de bijzondere curator een rechtsingang. Dit impliceert naar het oordeel van het hof dat de bijzondere curator het kind zowel in eerste aanleg als in hoger beroep kan vertegenwoordigen en derhalve ook hoger beroep mag instellen. Ook strijden de belangen van de vader met die van het kind. Het hof wijst het verzoek van de bijzondere curator toe.

Anders dan de man, is het hof van oordeel dat de bijzondere curator ontvankelijk is in het hoger beroep dat zij in haar hoedanigheid als bijzondere curator van de minderjarige heeft ingesteld. Ingevolge artikel 1:250 BW is een bijzondere curator, na benoeming, bevoegd de minderjarige zowel in als buiten rechte te vertegenwoordigen. De minderjarige heeft hiermee via de bijzondere curator een rechtsingang. Naar het oordeel van het hof impliceert dit dat de bijzondere curator de minderjarige zowel in de procedure in eerste aanleg als in hoger beroep in rechte kan vertegenwoordigen en derhalve ook hoger beroep mag instellen. In de onderhavige zaak zijn de belangen van de man en de minderjarige tegenstrijdig, zodat de stelling van de man dat de bijzondere curator niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat zich hier geen situatie voordoet waarbij de belangen van de ouders en het kind tegengesteld zijn, ongegrond is.

Kanttekening: zie hierover ook HR 29 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1409. SW

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-05-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:1915

Zaaknummer: 200.162.898-01 en 200.162.789-01

RECHTSPRAAK

Minderjarige verzoekt de kinderrechter te bepalen dat zijn hoofdverblijfplaats voortaan bij de vader in plaats van bij de moeder zal zijn. De kinderrechter ontvangt de minderjarige in zijn verzoek. Hij zoekt de wettelijke grondslag daarvoor in artikel 1:253a lid 4 BW, waarin artikel 1:377g BW van overeenkomstige toepassing is verklaard. De overeenkomstige toepassing ziet naar het oordeel van de kinderrechter niet alleen op de verdeling van de zorgtaken, maar ook op de bepaling van de hoofdverblijfplaats zelf. De ruimte daartoe is in de loop der jaren ontstaan.

De ouders van de minderjarige hebben een affectieve relatie met elkaar gehad. De ouders oefenen het gezamenlijk gezag over hem uit. De minderjarige heeft het hoofdverblijf bij de moeder. De minderjarige heeft de rechtbank verzocht om te bepalen dat hij voortaan zijn hoofdverblijf bij de vader zal hebben. De moeder stelt zich op het standpunt dat de minderjarige niet-ontvankelijk is in zijn verzoek.

De kinderrechter acht het van belang dat allereerst bij alle belanghebbenden duidelijkheid is over de ontvankelijkheid, en overweegt dat in artikel 1:253a lid 4 BW artikel 1:377g BW van overeenkomstige toepassing wordt verklaard. De kinderrechter begrijpt dit aldus dat de informele rechtsingang, die in artikel 1:377g BW is gecreëerd, eveneens openstaat voor de minderjarige die een beslissing wenst op de voet van artikel 1:253a BW. Aldus kan de minderjarige in de daarvoor in de jurisprudentie bepaalde gevallen aan de kinderrechter kenbaar maken dat hij prijs stelt op een ambtshalve beslissing ten aanzien van een regeling omtrent de uitoefening van het ouderlijk gezag als bedoeld in artikel 1:253a lid 2 BW. Uit onderdeel a en b van deze bepaling volgt dat de uitoefening van het ouderlijk gezag ook kan omvatten de beslissing over een toedeling aan ieder der ouders van de zorg- en opvoedingstaken alsmede over bij welke ouder het kind zijn of haar hoofdverblijfplaats heeft. De kinderrechter overweegt voorts dat de hierboven uiteengezette lijn zich in de loop van de jaren steeds verder heeft ontwikkeld en dat er inmiddels ook ruimte is ontstaan voor een minderjarige om een beslissing van de rechter te vragen ten aanzien van het door zijn ouders

over hem uitgeoefende gezag en de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken. In het spoor daarvan staat ook de mogelijkheid om wijziging van de hoofdverblijfplaats voor te leggen, aldus de kinderrechter. In het onderhavige geval overweegt de kinderrechter dat deze minderjarige dat recht in het bijzonder toekomt, omdat hij, anders dan kinderen die vanwege het feit dat zij 12 jaar of ouder zijn in de gelegenheid zijn om in het kader van de bij echtscheiding te nemen beslissingen over gezag, woonplek en omgang hun mening aan de rechter kenbaar maken, niet die gelegenheid heeft gehad. Bij het verbreken van de relatie van zijn ouders is geen rechter betrokken geweest en is hij dus ook niet gehoord. De kinderrechter verklaart de minderjarige ontvankelijk in zijn verzoek.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 06-02-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2015:2678

Zaaknummer: C/08/163922/ FA RK 14-2578

Wetsartikelen: 1:253a BW en 1:377g BW